

- Какво ли е да спиш с чудотворец? – каза Серена и вдигна ръце да оправи косата си в огледалото насрещу масата, където стояха. Бяха решили да не обядват в столовата на Организацията, ами отидоха отгатък булеварда, при испанските гозбички.
- Длъжна си да опиташ! - каза приятелката ѝ с лека усмивка, но без да се перчи, нито пък кокетничеше.
- Значи и ти?
- Да. Не знаеше ли наистина?
- Не.
- Мислех, че се е разчуло и затова ме питаш.
- Не те питах. Чудех се просто...
- Просто той не може да ти излезе от акъла?
- Нннн...да. По-скоро имах предвид друго.
- Кажй.
- При женската тантра, има един момент, при който може да се отключи...
- Недей!
- Защо? Това е много древно познание...

Двете замълчаха и се гледаха доста дълго, без да проговорят. Серена се взираше в приятелката си и погледът на другата все едно казваше: „Не. Не ти трябва, повярвай“. Това, което каза на глас обаче, беше:

- Радвам се, че не настояваш.
- Няма нужда. Научих го вече.
- Какво? Кога?
- Току-що.
- Крадеш?
- Не. Копирам. Развих тая възможност да копирам чужди техники и познания, които аз самата нямам.
- Браво. Може би това е добър начин да го научиш. Но внимавай. Много внимателна бъди!
- Да. Обещавам.

Двете ометоха гаспачото за три секунди и зачакаха паелята.

- Понякога се чувствам като в училище за магии.
 - Аз точно затова дойдох тук – каза Серена и примлясна като малко момиченце при вида на двете горещи ухаещи ястия, които се задаваха към тях на сервитьорския поднос.
 - Този Горски е малко странен.
 - Какво имаш предвид? – някак си остро зададе въпроса Серена и се втренчи със стъкления си поглед в приятелката си.
 - Не. Не знам. Не. Нищо... Ние тук всички сме странни.
- Двете продължиха да се хранят и от време на време си се усмихваха една на друга.